

I vildmarken

AFVENTYR I CANADA.
AF TOM YOUNG.

(Forts. fr. föreg. nr.)
Var vistades för närvarande det övriga landet?

Det var frågor, som i detta ögonblick voro för oss av största vikt, men vilka vi tyvärr inte kunde besvara.

I hast stoppade vi de hittade sakerna åter tillbaka i muren, stängde omsorgfullt dörrarna och med patronhålltet fylld och böjda i hand skynda de vi efter ut i skogen.
Vid den hastiga flykten hade kvistar brutits och stenar rubbats samt, där jordlaget var lösare, lämnat tydliga märken efter deras fötter, så vi till en början kunde följa vägen de förevunnat tagit, men småningom blev marken fastare och terrängen allt brantare så vi till sist förlorade alla spår.

Vi stannade då, andruttna efter den hastiga marschen, för att ett ögonblick hämta oss och lysna.

Men intet hördes.
Jag avsköt då ett skott i luften i hopp att få ett svar och — mycket riktigt! — straks därpå hördes långt borta knallen från Imkas bössa.

Vi smögde nu försiktigt åt det hållet varifrån ljudet kom och fannos sist slutligen ensam stående vid en bergvägg alldeles förbryllad.

"Berget har upplupat skymmet", mumlade han, "jag såg nyss skymten av hans trasor här i småskogen och nu har den onde anden tagit honom levande."

Här fanns gott om gömställen, men som det var förenat med stor risk att genomgåta buskskogen, bad jag honom och Imka att stanna där de voro och hålla ögon och öron öppna, under det jag på omväg sökte komma upp på berget för att därifrån utforska småskogens dörar.

Jag lyckades slutligen komma upp på det här c:a 16 meter från marken och under nästan lodrätt bildade bergpartiet och höjde min spaning.
Det var en egendomligt knölig platt, jag bestigit. Den var beklädd med lav och små buskartade växter, som täckte det hela likt en matta, på vilken aldrig en människofoth tycktes ha trampat.

Jag ämnade just gå så nära kanten av berget, jag kunde för att se om rymningen möjligtvis dolt sig där nere, då jag trampade på en sten, som av min tyngd gled åt sidan. Jag skulde kanske inte ägnat en tanke åt händelsen, så vanligt i skogsmark, om jag inte sett två stockdär sticka fram från stenen levande.

Andarna visade tydliga spår efter att ha kapats med yxa och att människor sålunda haft sin verksamhet här. Vid närmare granskning och sedan jag borttagit betäckningen, fann jag en hel rad av horisontellt lösta stockar, vilka utan allt tvivel utgjorde ett tak över en klyfta i berget. De voro omsorgsfullt täckta av jord, torv och sten på vilket nu mossor och lav frodades. Det hela hade så naturligt hopväxt med den övriga omgivningen att, hade stenen icke givit vika, aldrig någon skulle upptäckt detta verk av människohand.

Jag lade mig på magen, sträckande mitt huvud utöver bergkanten, för att se om någon öppning fanns till denna grotta. Jag upptäckte dock inte annat än en smal, trampad stig, alldeles färdig till bruk, väggarna, ledande söderut till en liten vattensamling eller källa och norrut småningom försvinnande ur synhåll. Stigen kunde ju mycket väl vara upptrampad av djur, men jag hade nu mina mistankar på att klyftan eller grottan var bebodd.

Upphöll sig emellertid människor där inne, måste de i detta klimat kunna skaffa sig värme och skulle de inte kvävas av rök från elden, måste de finnas ett utlopp för densamma häröver.

Mitt resonemang var riktigt, ty efter en stund hittade jag skorstenen. Den såg ut som en gammal myrstack, i vilken något myrätande djur gjort en fördjupning, men såg man närmare efter, var den invändigt byggd av sten. Jag stack handen ned i hålet mellan stenarna och drog fram den — sotig, intet tvivel sålunda.

Hitt hade John Law tagit sin tillflykt. Hittande på att hans gömställe icke skulle upptäckas, och Gud vet hur det gått, om inte slummen kommit oss till hjälp.

Frågan var nu, dolde han sig ensam i grottan?
Sedan jag med ett par käppar markerat takets ytterkanter, klättrade jag ned och meddelade för Norton mina upptäckter.

Det återstod emellertid att hitta ingången till denna håla, varför jag trängde fram till den lilla stigen och följde den tills jag kom under kapparna.

Som jag förmodat fann jag här ett svart hål av ungefär en meters diameter och delvis skydd av förhängande skogsgrevar.

Det blev oss nu fullt tydligt att vi hade flykten där inne, inringad som en björn i sitt tide.

Vi diskuterade nu vår belägenhet och funno klokast att stanna på stället över natten. Vi riskerade visserligen att, om några av banditerna voro ute på rov, få blockhuset plundrat under vår frånvaro, men i alla händelser, dels på oss vågade vi ej, då vi voro för få, att på samma gång bevaka både grottan och huset.

Skulde det inträffa, att under natten lopp någon av bandet till smygga sig in i grottan, skulle detta fristgå för oss — endast ut fick ingen komma, det måste hindras med alla upptänkliga medel.

"Kosta vad det vill, sade dr Norton, "måste jag ha fått i denne Law. Han har haft lort Libburs brovning gömd och måste göra reda för var han fått tag i den. Jag fruktar detta egendomliga förhållande varslar om, att inte allt är som det borde med lorden och hans följeslagare."

Vi beslöt oss att under natten gömma oss i närheten av grottans ingång; Imka närmast, Norton och jag på var sin sida om densamma.

Vi måste hålla oss alldeles stilla — intet ljud finge förråda vår närvaro och så — hanen spänd och klara till aktion vilket ögonblick som helst.

Långsamt kropte himmarna fram och, så lätt kladda som vi voro, blev nattkölden känbar och fingrarna stelnade kring trycket.

Ingenting oroadde hördes, varken nedifrån skogen eller grottan.
Hade John Law ändå en annan utgång och voro nu långt borta? Samt sätte vi här, hitlockade av en krigslist, under det blockhuset utplundrades och Law fullföljde sin avsikt och hämtade sitt tjuvgods?

Ovissheten var pinaende.
Men, där över trädtopparna i öster syntes antligen en grå ljusning, som mer och mer tilltog. En rödhake uppstod i sin sång, och några skogar började färgas öda. Så hördes bofinkens drill — först en — så allt fler och fler till det blev en jublande kör, runt om oss i buskar och träd.

Så plötsligt... smällde ett skott och... vid grottans mynning sågs Imka med sitt ykande kevar över den fallne Law.

Ett ögonblick voro dr Norton och jag på platsen.
Law hade tydligen försökt att krypa på alla fyra, göra en rekognosering, men bejats av skottet.

Var han död?
Han låg orörlig, utsträckt vid grottans öppningen med ansiktet halvt vänt mot marken; hans bössa låg vid hans sida och den dragna kniven höll han i den knutna handen.

Dr Nortons läkareinstinkter vaknade. Han närmade sig den fallne för att resa honom ur sin liggande ställning och undersöka om han voro levande eller död.

"Åkta sig för den ringlande ormen", skrek Imka, "den stinger!"
Och med bössplan tryckt mot Laws huvud befallde han:

"Res på dig, du skogarnes varg! Jag skildade på ditt usla hjärta, men din ditt tycks ännu inte vara ut."

Law gjorde en rörelse, men smärta avtvångande honom höga rop.
Dr Norton reste emellertid mannen och skar upp kläderna över säfet.

Imkas skott hade träffat honom i vänstra axelleden, som splittrats och från vilken blodet nu ymnigt flödade.
Sedan Norton med tillgängliga medel sökt hejda blödnigen, bad han Imka att fortast möjligt skynda till blockhuset för att hämta instrument, lädan och föda.

John Law gav den bortlöpande indianen en liden blick, svor och jämrade sig om vartannat.

"Håll dig lugn", befälde Norton, "om jag skall kunna ansa ditt sår! Eller föredrar du att utan vidare kvarlämnas här tills dina kamrater ta värd om dig?"

"Nej, nej!" stönade Law, "jag har inga kamrater, jag är ensam här."
"Var uppehålls du så nära med brottelns?" Jag önskar nämligen en utövande av ett barmhärtighetsverk mot dig bliva överfallen av dina ställbroder."

"By God, jag vet inte!"
"Vet du inte,"
"Nej, vi ha skilts åt... för alla tider."
"Du tror sålunda att de inte återvända hit?"
"Det är blott en kvar i livet..."
John Laws krafter voro uttömda och han svimmade.

"Ljungk", sade dr Norton till mig, "våga vi tro på dessa hans uppgifter? Borde inte grottan för säkerhets skull undersökas?"

"Jo, men att krypa in i detta mörka hål före — om någon fientlig person vistades därinne — detasarna som självmord, ty så lätt bleve man mäl för en kula. Jag skall emellertid tillåta vidare stå vakt utanför och söka lysna."

Det dröjde tre timmar innan Imka återkom med lädan och maten. Law slutat var måltid började Norton åter sätta sig den sårade. Vid första beröring hade denne vaknat till liv och ropade jämrande på vatten. Jag hämtade dylikt från den närliggande källan, gav honom att dricka samt fick av doktorn det mindre angenäma uppdraget att borttvätta sminket från hans ansikte samt med en sublimat-lösning rengöra trakten kring såret.

Jag önskar icke närmare beskriva de följande timmarnas tråkigheter och hur dr Norton med aldrig svikande tålmodighet skötte om den sårade. För honom var det inte längre fråga om en patient, förklädd mörkare, utan om en patient, som behövde tillsyn och vård.

ATTORNE KAPITLET.
Den "smygande katten".

Imka var emellertid hela tiden blek av raseri.
"Pyssla om ett sånt rovdjur", mumlade han, "en sån, som utan förbarmande mördat, bränt och skövat. Låt mig hänga honom i närmaste träd, så ha vi vår handlingsfrihet åter och trakten en djävul mindre."

"Jag förstår dig ej Imka", sade jag, "varför hatar du så intensivt denne usling? Du har ju dock varit med så mycket i livet att du bort låra dig bysa människliga känslor."

Imkas ansikte övergick i gult.
"Jag har", svarade han, "enligt mina faders lag, en oavslutad plikt att straffa denne man och, vid min fars och systers förkunnade ben, jag skall också göra det! Att jag inte i morse lyckades träffa hans hjärta, gläder mig nu, det hade varit ett allt för lätt sätt att slippa undan, men i alla händelser slipper han mig ej och för min hand skall han dö!"

"Men i Guds namn, vad har han då gjort dig?" avbröt jag.
"Vad han har gjort, mr Ljungk. Han kom till oss, en vit man, utblottad, klädd i trasor; vi gävo honom kläder, vi gävo honom föda, utan att fråga varifrån han kom eller vart han ämnade sig. Vi hade denna tid en liten blomstrande nydning vid Sadsjön, ty min far var jordbrukare och fiskare liksom många andra av vår stam. Det var där han fick åtnjuta vår gästfrihet. Jag hade och en syster — Skogsblomma!"

— Vid detta ord lät det som en snyttling velat tränga sig fram från den härjade mannen, men han rådde på sig och fortsatte: — "Han slog sina krokare kring henne, men Skogsblomma hade gjort sitt val och var kall som stål. Så hörs vittningar om att flera dylika utbudsgräslor skulle höllas i skogen; min far blev betänksam och gav John Law, så kallade han sig, det rådet att företa sig något arbete eller fortsätta sin väg."

"Morgonen därpå var vårt hus plundrat, min far och syster — mördade. Jag hade denna natt vistats ute på fiska och återvände lagom för att se huset i lågor och var gäst med ett bytte stulna saker på väg att likaså sina medbrottningar flytt in till skogen. Jag uppmann honom efter att ha träffats av ett skott från den bössa Imka hade stulit från min far, men innan jag fullt hade jag kraft nog att med min tomhaka märka hans ansikte för att — ifall jag finge leva — kunna igen honom och kräva min hämnd."

Imka tystnade.
"Och sedan", frågade jag, "med en kvalande känsla av sorg över allt elände jag hört."

"Sedan, fortsatte Imka, "sedan jag tillfrisknat efter skottsåret, drog jag söderut, sökande bland vite män i många år denne usling och antligen har jag funnit honom — antligen."

Jag ansåg att jag borde meddela dr Norton vad Imka berättat mig för att eventuellt hindra denne att i sin hämnlystnad företa något som kunde skada doktorsplaner. Doktor kallade också genast på Imka samt sade honom vänligt men bestämt:

"Imka, denna Laws person står under mitt håg och jag önskar att han måtte komma sig på brett till tillfall. De bekänna alla sina brott, ty han har säkerligen flera liv på sitt samvete än dina anhängare. Hur jag till sist skall få honom ställd inför laglig domstol, vet jag ännu ej, men för närvarande är det för mig av allra största vikt å utrot, huru han kommit öfver lord Libburs tillhörigheter och varför han gömt undan den i spelismuren. Det är, som du vet, just denna Libburn vi äro ute att söka och Law måste på något sätt varit i beröring med honom eller känna något om hans öde. Du förstår mig ju Imka och handlar därefter!"

"Hans mun kommer aldrig och tala sanningsord", mumlade Imka mislynt.
"Vi få väl se. Plågor hargjort förrytareband. De voro nu utomom honom, kallad "den smygande katten" ännu två rymlingar, benämnda "Korpen" och "Dingo", att hålla ihop, hända vad som hända ville."

Deras arbetsmetod var sådan att, vid sina stöldexpeditioner färgade de sina ansikten och förklädde sig till indianer, men om någon fara för upptäckt misstänktes eller de skulle avyttra sitt tjuvgods, uppträdde de som vita män, påsläppta, skinnhandlare eller dylikt.

Efter detta hemska död tycks det som Law organiserat ett ordentligt förbrytareband. De voro nu utomom honom, kallad "den smygande katten" ännu två rymlingar, benämnda "Korpen" och "Dingo", att hålla ihop, hända vad som hända ville."

Deras arbetsmetod var sådan att, vid sina stöldexpeditioner färgade de sina ansikten och förklädde sig till indianer, men om någon fara för upptäckt misstänktes eller de skulle avyttra sitt tjuvgods, uppträdde de som vita män, påsläppta, skinnhandlare eller dylikt.

Efter detta hemska död tycks det som Law organiserat ett ordentligt förbrytareband. De voro nu utomom honom, kallad "den smygande katten" ännu två rymlingar, benämnda "Korpen" och "Dingo", att hålla ihop, hända vad som hända ville."

Deras arbetsmetod var sådan att, vid sina stöldexpeditioner färgade de sina ansikten och förklädde sig till indianer, men om någon fara för upptäckt misstänktes eller de skulle avyttra sitt tjuvgods, uppträdde de som vita män, påsläppta, skinnhandlare eller dylikt.

Efter detta hemska död tycks det som Law organiserat ett ordentligt förbrytareband. De voro nu utomom honom, kallad "den smygande katten" ännu två rymlingar, benämnda "Korpen" och "Dingo", att hålla ihop, hända vad som hända ville."

Deras arbetsmetod var sådan att, vid sina stöldexpeditioner färgade de sina ansikten och förklädde sig till indianer, men om någon fara för upptäckt misstänktes eller de skulle avyttra sitt tjuvgods, uppträdde de som vita män, påsläppta, skinnhandlare eller dylikt.

Efter detta hemska död tycks det som Law organiserat ett ordentligt förbrytareband. De voro nu utomom honom, kallad "den smygande katten" ännu två rymlingar, benämnda "Korpen" och "Dingo", att hålla ihop, hända vad som hända ville."

Deras arbetsmetod var sådan att, vid sina stöldexpeditioner färgade de sina ansikten och förklädde sig till indianer, men om någon fara för upptäckt misstänktes eller de skulle avyttra sitt tjuvgods, uppträdde de som vita män, påsläppta, skinnhandlare eller dylikt.

Efter detta hemska död tycks det som Law organiserat ett ordentligt förbrytareband. De voro nu utomom honom, kallad "den smygande katten" ännu två rymlingar, benämnda "Korpen" och "Dingo", att hålla ihop, hända vad som hända ville."

Deras arbetsmetod var sådan att, vid sina stöldexpeditioner färgade de sina ansikten och förklädde sig till indianer, men om någon fara för upptäckt misstänktes eller de skulle avyttra sitt tjuvgods, uppträdde de som vita män, påsläppta, skinnhandlare eller dylikt.

Efter detta hemska död tycks det som Law organiserat ett ordentligt förbrytareband. De voro nu utomom honom, kallad "den smygande katten" ännu två rymlingar, benämnda "Korpen" och "Dingo", att hålla ihop, hända vad som hända ville."

Deras arbetsmetod var sådan att, vid sina stöldexpeditioner färgade de sina ansikten och förklädde sig till indianer, men om någon fara för upptäckt misstänktes eller de skulle avyttra sitt tjuvgods, uppträdde de som vita män, påsläppta, skinnhandlare eller dylikt.

Efter detta hemska död tycks det som Law organiserat ett ordentligt förbrytareband. De voro nu utomom honom, kallad "den smygande katten" ännu två rymlingar, benämnda "Korpen" och "Dingo", att hålla ihop, hända vad som hända ville."

Deras arbetsmetod var sådan att, vid sina stöldexpeditioner färgade de sina ansikten och förklädde sig till indianer, men om någon fara för upptäckt misstänktes eller de skulle avyttra sitt tjuvgods, uppträdde de som vita män, påsläppta, skinnhandlare eller dylikt.

Efter detta hemska död tycks det som Law organiserat ett ordentligt förbrytareband. De voro nu utomom honom, kallad "den smygande katten" ännu två rymlingar, benämnda "Korpen" och "Dingo", att hålla ihop, hända vad som hända ville."

Deras arbetsmetod var sådan att, vid sina stöldexpeditioner färgade de sina ansikten och förklädde sig till indianer, men om någon fara för upptäckt misstänktes eller de skulle avyttra sitt tjuvgods, uppträdde de som vita män, påsläppta, skinnhandlare eller dylikt.

"Skall jag dö", skrämdes han, under det ångestsvetten bröt fram på hans panna, "skottet träffade ju endast axeln."

"Se hit John Law!" — Norton avtog bandaget och visade honom det brandiga såret — "härifrån nalkas dig döden steg för steg. Ingen människa kan rädda dig och på ett underverk lär du väl inte hoppas."

"Vad skall jag då göra?"
Laws ögon strålade ut i rymden, förvildade av skrämsel och hans mun ryckte av kramp.

"Du skall söka göttgöra så mycket du kan och detta sker med en sanningsenlig beaktelse av allt ont du förorsakat."

"Vad skall jag bekänna?"
"Allt!"
John Laws krafter avtog märkbart.

"Hämta hit kina och litet konjak, Ljungk, måste söka uppehålla hans flämtande livsdragn till vi fått honom att tala."

Trögare och mera motvilligt har väl aldrig någon bekännelse gått från en människas mun; det behövdes Nortons hela ögonbåls energi och allvarliga föreställningar för att få Law att berätta.

Jag vill inte ännu en gång påminna mig allt tveck, all uselhet detta den "smygande kattens band" gjort sig skyldigt till. Jag skall därför endast relatera de händelser, som stå i samband med denna berättelse.

Om sin tidigaste barndom visste Law intet annat att förtälja, än att han var född i London och började där redan som barn att stå för sig på frysa och svälta. Som yngling tog han hyra och såsades till sjöss några år under hård behandling och tungt arbete. Då han och ett par hans kamrater en gång försökte ställa till myteri, blevo de slagna i järn och förda till Quebec samt inbuds för en lång re tid.

De lyckades emellertid att rymma och drogo till skogarna, levande på vad de kunde komma över.

"Det hände då allt ibland", berättade Law med ett grin, "att vi med våld togo vad vi behövde. Vi kunde ju inte svälta ihjäl, tillade han ur saktmod."

"Nå... hur var det med Imkas far och syster då?"
"Hm... ja... behovet av kläder och skjutvapen gjorde det nödvändigt för oss att uppsöka nybyggarna och hos Imkas, som hade god råd både på det ena och det andra, tog jag vad som fanns."

"Och mörkade far och dotter samt till tack för åttnuten jästfriskt tände eld på deras hus."
Dr Nortons röst ljöd isärande kall och sträng.

"Gubben och flickan vaknade — min kamrater kommo till — det blev en strid — en strid — vi måste ju försvara oss och då så... då föll både gubben och hon. Då jag emellertid fruktade efterräkningar, tuktade jag på kåken för att använda misstankarna från mig och få den bortavärande sonen att tro det en ren olyckshändelse förelåg. Men han återkom i sista minuten och jag sådde honom en kula, men, innan han stöp på näsan, gav instigen mig ett nyp i ansiktet så jag måste ligga överksam i ett par veckor."

Efter detta hemska död tycks det som Law organiserat ett ordentligt förbrytareband. De voro nu utomom honom, kallad "den smygande katten" ännu två rymlingar, benämnda "Korpen" och "Dingo", att hålla ihop, hända vad som hända ville."

Deras arbetsmetod var sådan att, vid sina stöldexpeditioner färgade de sina ansikten och förklädde sig till indianer, men om någon fara för upptäckt misstänktes eller de skulle avyttra sitt tjuvgods, uppträdde de som vita män, påsläppta, skinnhandlare eller dylikt.

Efter detta hemska död tycks det som Law organiserat ett ordentligt förbrytareband. De voro nu utomom honom, kallad "den smygande katten" ännu två rymlingar, benämnda "Korpen" och "Dingo", att hålla ihop, hända vad som hända ville."

Deras arbetsmetod var sådan att, vid sina stöldexpeditioner färgade de sina ansikten och förklädde sig till indianer, men om någon fara för upptäckt misstänktes eller de skulle avyttra sitt tjuvgods, uppträdde de som vita män, påsläppta, skinnhandlare eller dylikt.

Efter detta hemska död tycks det som Law organiserat ett ordentligt förbrytareband. De voro nu utomom honom, kallad "den smygande katten" ännu två rymlingar, benämnda "Korpen" och "Dingo", att hålla ihop, hända vad som hända ville."

Deras arbetsmetod var sådan att, vid sina stöldexpeditioner färgade de sina ansikten och förklädde sig till indianer, men om någon fara för upptäckt misstänktes eller de skulle avyttra sitt tjuvgods, uppträdde de som vita män, påsläppta, skinnhandlare eller dylikt.

Efter detta hemska död tycks det som Law organiserat ett ordentligt förbrytareband. De voro nu utomom honom, kallad "den smygande katten" ännu två rymlingar, benämnda "Korpen" och "Dingo", att hålla ihop, hända vad som hända ville."

Deras arbetsmetod var sådan att, vid sina stöldexpeditioner färgade de sina ansikten och förklädde sig till indianer, men om någon fara för upptäckt misstänktes eller de skulle avyttra sitt tjuvgods, uppträdde de som vita män, påsläppta, skinnhandlare eller dylikt.

Efter detta hemska död tycks det som Law organiserat ett ordentligt förbrytareband. De voro nu utomom honom, kallad "den smygande katten" ännu två rymlingar, benämnda "Korpen" och "Dingo", att hålla ihop, hända vad som hända ville."

Deras arbetsmetod var sådan att, vid sina stöldexpeditioner färgade de sina ansikten och förklädde sig till indianer, men om någon fara för upptäckt misstänktes eller de skulle avyttra sitt tjuvgods, uppträdde de som vita män, påsläppta, skinnhandlare eller dylikt.

Efter detta hemska död tycks det som Law organiserat ett ordentligt förbrytareband. De voro nu utomom honom, kallad "den smygande katten" ännu två rymlingar, benämnda "Korpen" och "Dingo", att hålla ihop, hända vad som hända ville."

Deras arbetsmetod var sådan att, vid sina stöldexpeditioner färgade de sina ansikten och förklädde sig till indianer, men om någon fara för upptäckt misstänktes eller de skulle avyttra sitt tjuvgods, uppträdde de som vita män, påsläppta, skinnhandlare eller dylikt.

Efter detta hemska död tycks det som Law organiserat ett ordentligt förbrytareband. De voro nu utomom honom, kallad "den smygande katten" ännu två rymlingar, benämnda "Korpen" och "Dingo", att hålla ihop, hända vad som hända ville."

För ögon-sjukdomar
Konsultera
JAMES SHAE
Registrerad optiker.
280 Portage Ave., Hörnet af Smith St.
Winnipeg, Man.
R. G. GORDON DRUG STORE
Personlig uppmärksamhet åt alla patienter.

Uppfinnare.
Skrif till mig idag och erhåll listan öfver uppfinningar, som behövas och min illustrerade bok om patenter på svenska språket. De sändas FRITT.

H. J. Sanders,
Patentadvokat,
106 Webster Building, La Salle &
Van Buren Sts., Chicago, Ill.

Kräfta.
R. D. Evans, upptäckaren af det berömda Evans' Cancer Cure, önskar att alla, som lida af kräfta, skriva till honom. Behandlingen botar yttre och inre kräfta.

R. D. Evans
BRANDON, MANITOBA

TJUGO ÅR ATT BETALA
GIFVER EDER C. P. R.
En väldig areal med det mest fruktbara land i västra Canada, till salu till låga priser och på låtta villkor från \$11 till \$39 för farmarland med tillräckligt med regn — bevätnadt land upp till \$50. En tredjedel kontant, resten, om ni så önskar, inom 20 år. På vissa platser land till salu utan settlementvillkor. I bevätningsdistrikt lån för farmbyggnader etc. upp till \$2,000, afven betalt inom 20 år — ränta endast 6 proc. Här är edert tillfälle att öka ert farmegendom genom att skaffa angränsande land eller skaffa edra vänner som grannar. För litteratur och närmare upplysningar tillskrif

F. W. RUSSELL, Land Agent,
Dept. of Natural Resources, Desk 31
C.P.R. Depot, Winnipeg, Man.

Miljoner människor dö ärligen i lungost. Miljoner kunde ha räddats, om de endast använt sunt förnuft i början. Astma, bronchitis, pleurisy, lunginflammation, svaga lungor, katarr, hosta, förkyllning och sjukdomar i andningsorganen — alla leda de till lungost — tuberkulos. Dr. Strandgard's T. B. medicin är den mest framgångsfulla behandlingen för dessa sjukdomar. Tilldelad guldmedalj för mediciner vid tre internationella utställningar — London 1910, Paris 1911, Brussel 1909 och i Rotterdam 1909. Efterskrif broschyr. Till korrespondens inbjudes.

DR. STRANDGARD'S
MEDICINE CO.,
263—265 Yonge St., Toronto.

STUBBRYTARE
Stark konstruktion
Bästa material.
Alla delar af stål.
BOVING HYD. & ENG. CO.
Lindsay, Ont.

A.S. BARDAL
BEGRÄTNINGSBYRÅ
Begravningsnåttorn skötsamt och billigt.
HYRERUSKVER
Första klassens drökar.
Kontorstelefon: Garry 300 och 378.
Bostadstelefon: Garry 2151.
BARDAL BROS.
643 Sherbrooke Str., Winnipeg.

Spannmålsodlare! Farmare!
Priserna fortsätta att mycket fluktuerar från dag till dag, och ni är skyldig eder själf att hafva en spannmålsmarknad för en pålitlig kommissionär, hvars långa erfarenhet står till eders disposition.
Telefona eller telegrafera för priser, då ni är redo att skeppa. Utskrif eller bill of lading sålunda:
NOTIFY
Stewart Grain Company, Limited
Track Buyers and Commission Merchants
WINNIPEG, MAN.
Liberal förskottsbetalning. Kvick expediering.

Hudar
Pälsverk
Ull
Om ni önskar snabb betalning för och största förtjänsten på edra pälsverk, hudar, ull etc., skeppa dem till
Frank Massin
och fraktsedlar.
BRANDON, Efterskrif priser
MAN.

För den Bästa Behandling
samt skicklig och samvetsgrann Läkarehjälp rådfråga Dr. Leigh.
Dr. Leigh har gjort Nerv-, Blod- och Kroniska Sjukdomar till specialitet och har under sin 30-åriga praktik i Chicago behandlat och botat hvarje tänkbar form af dessa sjukdomar hos män och kvinnor för sina kurer af de allra senaste kroniska sjukdomsfall.
Behandlar pålitligt och framgångsfullt Nerv-, Blod- och Kroniska Sjukdomar, Katarr, Gynnesi, Reumatism och alla sjukdomar i Bröst, Lever, Njurar, Blåsa, Mage, Uringångarna och andra organ. Särskt goda resultat hos män, kvinnor och barn. Behandlar och botar såkert och verkligt enligt den mest framgångsfulla behandlingsmetoden och de bästa och verkligaste medicinerna. Ni kan lita på redliga och skickliga behandling samt de bästa medicinerna och behandlingsåtgärter. Mitt arde är så rimligt, att alla kunna draga nytta af min hjälp. All korrespondens på svenska och engelska som privat. Mediciner sändas öfverallt. Rådfrågning, personligen, genom bref eller frägligt. Är alldeles kostnadsfritt.

Värdefull Läkarebok Fritt
"GODA RÅD" den berömda svenska boken, som Dr. Leigh